

τῶν κακίστως ἐχόντων καὶ φρικτὴν ἐντύπωσιν ἐμποιούντων εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων τοῦλάχιστον, καὶ ἐξ οἴκου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας νὰ φυτρώσουν μανιτάρια δυστυχῶς ὑπαλλήλου. Ἴσως δὲ καὶ τὸ πάρῃ μυριδιὰ ὁ κ. Μανσόλας καὶ μᾶς ἀπαλλάξῃ αὐτῆς τῆς ἀθιγγανικῆς ἀμμωνιούχου καταστάσεως:

Τὸ ταχυδρομεῖον βρωμᾶ κ. . . . ρίλας !

Δὲν σοῦ κάμνει αἴσθησιν τοῦτο, κ. Μανσόλα ; Τότε σοῦ τὸ χαρίζομεν. Ἄν δὲν γίνῃ καμμία φροντίς, στείλατε τοῦλάχιστον ἓνα κάρρο φανικὸν δεξὴν προτοῦ ἡμεῖς σὰς λούτουμεν μὲ τοιοῦτον ὡς καὶ τὴν ἐνταῦθα κωμαρώνουσαν εἰς τοιαῦτα ἄτοπα τοπικὴν ἀρχὴν μας.

Περὶ ἀστυνομίας δὲν γράφω τίποτε, ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πραγματεία προϋποτίθησι καὶ κάποιαν βᾶσιν ὑπάρξεως, ἐνῷ περὶ ἀστυνομίας ἀπόπειρα σχηματισμοῦ τοιαύτης ὑφίσταται μὲ τοὺς ὀλιγωτέρους τὸν ἀριθμὸν τοῦ θιάσου Ἀλεξιάδου κλητῆράς τῆς. Καὶ μολαταῦτα ὑπάρχει τοση παρουσία εἰς χρήματα, καταστήματα καὶ ἐμπορεύματα καὶ ἔχομεν διηνεκῶς τόσους ξένους, τοὺς ὁποίους ἡ Θεία Πρόνοια φαίνεται φυλάσσει ἀπὸ ἐπιδρομῆς μαγκούφιδων. Εἶνε τὸ βέβαιον ὅτι ὁ κ. Μουτζόπουλος, δήμαρχος μὲ ἀρκετὴν θέλησιν, καταγίνεται πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς σπουδαίας ταύτης ἐλλείψεως, ἀλλ' ὁ κ. πρωθυπουργὸς νομίζει φαίνεται ὅτι ἔκαστος ἐξ ἡμῶν εἶνε εἰς θέσιν νὰ διατηρῇ κ' ἀπὸ ἑναν Μίχο καὶ διὰ τοῦτο μέχρι σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὴν πόζαν του ἀκεραίαν ὅτι ἡ ἀστυνομία Πειραιῶς πάει πρῖμα!

Τορὸς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ἀδελφοκτονία.

Ἐν μέσῳ τῶν ποταπῶν καὶ συνθησοτάτων ἐγκλημάτων,

τῆς ἐκδικάσεως τῶν ὁποίων μάρτυρες παριστάμεθα καθ' ἐκαστὴν, ἰδοὺ καὶ ἐν ἐγκλημα βαρὺ, βαρὺ, ἀποτρόπαιον : ἀδελφὸς ἀποκτείνει ἀδελφὴν. Ἀλλὰ καὶ ποία προσέτι ἀντίθεσις ! Ἐνῷ πρὸ τῆς ἀναλίξεως τοῦ ὄχλου ἐκείνου τῶν ἐγκλημάτων, κλοπῶν, βιασμῶν, ἀναιρέσεων ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Βάκχου ἀγανακτοῦμεν ἢ ἀηδιάζομεν, πρὸ τῶν σημερινῶν ἀναγκαζόμεθα ν' ἀποκαλυφθῶμεν καὶ χειροκροτήσωμεν ἐν ὀνόματι τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀποβλέποντες εἰς τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ἐτελέσθη τοῦτο.

Ὁ Μιχαὴλ Τσοῦγλερης, ἀπὸ τὰ Χανιά τῆς Κρήτης, ἀνδρείος ἀθλητῆς τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τὸν Χατζημιγάλην καὶ Κριάρην, εἶχεν ἀδελφὴν ὑπανδρον ἀπὸ οὗτῶ ἐτὴν μετὰ τινος Γρίβα. Ἀλλὰ ὀλίγον καιρὸν πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος ἡ ἀδελφὴ ἐφωράθη μὴ τηροῦσα σώφρονα διαγωγήν, καὶ τὴν ἐγκατέλειπεν ἀπελπισθεὶς νὰ τὴν σωφρονίσῃ ὁ σύζυγός τῆς. Ὁ ἀδελφὸς ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν συχνά, μετῆρχετο γλώσσαν παραινετικὴν πρὸς αὐτὴν, ὑπομένων καὶ ἐγκαρτερῶν· ἀλλὰ πρῶταν τινὰ, μεταβάς πρὸς ἐπίσκεψίν τῆς, ἐνῷ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, συγχρόνως τρίτος τις ἤνοιγε τὸ παράθυρον διὰ νὰ πηδήσῃ ἔξω· ὁ μάρτυς ἀδελφὸς συνεκρατεῖτο ἔτι : « ποῖός εἶνε αὐτός ; » εἰς ἀπάντησιν ἡ ἀδελφὴ τοῦ ρίπτει χαριέστατα εἰς τὰ μάτια δύο φάσκελα, καὶ τὰ ἐξῆς : « Νά ! Νά ! . . . ἔτσι θέλω ! Σύνταγμα εἶναι ! ὅ,τι θέλω θὰ κάμω ! » Ἀλλ' εἶχε καὶ ὁ Κρῆς τὸ ἰδικόν του Σύνταγμα . . . εἰς τὴν ζώνην του τὸ ἀνασπᾶ καὶ διαπερᾶ τὰ στήθη τῆς μοιχαλίδος, ἐκπνευσάσης μετὰ τίνος στυγμάς.

Δύο γυναῖκες μόνον, εἰς τὴν ἰδίαν αὐλὴν κατοικοῦσαι, εἶνε οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως ἡ αἴθουσα τῆς συνεδριάσεως πληροῦται, οὐκ οἶδα, ὑπὸ τινος λεβέντικῆς αὔρας, ἡ ὅποια λεληθῶτως ἐπιδρᾷ ἐπὶ δικαστῶν καὶ ἀκροατῶν· διότι οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως εἶνε ἐνδοξα καὶ μεγάλα ἀνα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 488)

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Οὐίλλιαμ Γλάνδα; περιεῖχε τὰ ἐξῆς :
« Εἶμαι καταδικασμένος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, μέλλω ν' ἀποθάνω· ὅταν θὰ λάβητε τὴν ἐπιστολήν, ἦν γράφω διὰ χειρὸς ἤδη πεπηγίας, ὁ γηραιὸς φίλος ὑμῶν Γλάνδας δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐν τοῖς ζώσιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς μοι παρεῖχε διετὴ ἀκόμη ὑπαρξίν, θὰ εἶχον τὸν καιρὸν νὰ ὑπανδρεύσω τὴν προσφιλεστάτην μου Λουκίαν, ἣτις θέλει μείνει μόνη ἐν τῷ κόσμῳ. Τί θὰ γείνη ἡ ἀξίεράστος μοι θυγάτηρ ; Ἡ σκέψις αὕτη σκληρῶς μὲ βασανίζει. Ἄ ! ἐπεθίμου νὰ μὴ ἀπέθνησκον !

» Ζητῶ περίξ ἑμαυτοῦ τινα, εἰς ὃν νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ τέκνον μου, καὶ δὲν βλέπω ἢ ὑμᾶς, ἀγαπητέ μοι Φίλιππε, διότι εἰς ὑμᾶς μόνον ἔχω πλήρην ἐμπιστοσύνην. Ἀκούσατε

» τὴν φωνὴν, ἣτις ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ τάφου ἐτοίμη νὰ ἐκλείψῃ ἀνακράζει ὑμῖν : Ἔλθετε, ἔλθετε !

» Ἀλλὰ σὰς γνωρίζω, Φίλιππε, δὲν θὰ κωφεύσητε εἰς τὴν παράκλησίν μου, θὰ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τῆς τύχης τῆς Λουκίας, ἣν ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν τίμιον ἄνδρα, εἰς τὸν ἠφίλον· θὰ ἦσθε ὁ κηδεμῶν, ὁ προστάτης, ὁ πατὴρ αὐτῆς !

» Ἔλθετε, ἔλθετε ταχέως, ἀγαπητέ μοι Φίλιππε, μετὰ τίνος ὥρας δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον καὶ ἡ θυγάτηρ μου θὰ ἔχη ἀνάγκην ὑμῶν.»

Τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Δεβιλλιέρ ἀνεχώρησεν. Ἡ ἀπουσία του διήρκεσεν ἓνα μῆνα. Ἐπανήλθε δὲ εἰς Βαταῦσαν ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Λουκίαν Γλάνδας καὶ νεάνιδα ἰνδὴν δεκαετραετίδα, ἣτις ἐκάλει τὴν Λουκίαν μικρὰν μητέρα τῆς.

Ἡ Ζελιμά, ὅπως ὠνομάζετο ἡ νεὰ ἰνδὴ, ἦτο θυγάτηρ ἀθλίου δούλου. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς εἶχον ἀποθάνει μᾶλλον ἐξ ἀθλιότητος ἢ ἐξ ἀσθενείας. Ὁ κύριος Γλάνδας τὴν εἶχεν εὔρει ψυχορραγούσαν ἐκ πείνης ἐν τῇ καλύβῃ τῶν γονέων τῆς, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς Καλκούτταν διὰ νὰ συνδιασκεδάξῃ μὲ τὴν θυγατέρα του.

Ἡ φίλις ταχέως προσήγγισε τὴν ἀπόστασιν, ἣτις ὑπῆρχε μετὰ τῆς νέας μιγάδος καὶ τῆς μικρᾶς συντρόφου τῆς. Ἡ Ζελιμά ἐλάτρευε τὴν δέσποιάν τῆς καὶ αὕτη δὲν ἤδύνατο νὰ κάμῃ χωρὶς τῆς Ζελιμάς. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ κ. Δεβιλλιέρ ἠναγκάσθη νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐπίσης καὶ τὴν Ζελιμάν εἰς Βαταῦσαν.

στήματα, εἶνε ὁ Χατζημιχάλης, ὁ Κριάρης, ὁ Νικολοῦδης. Καί τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ὀνομάτων ὁ Κριάρης εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κλητῆρος γίνεται *Κάρτας*, ὅπερ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἐκ τῶν συνηγόρων κ. Ἰεροκλέους. Ἦλθον αὐτοὶ διὰ νὰ μαρτυρήσουν ὑπὲρ τοῦ πάντοτε τιμίου καὶ γενναίου συστρατιώτου των, καὶ νὰ ἀποτίσωσι τὸν φόρον τῆς ὑπολήψεώς των πρὸς τὸ ἐγκλημα. «Ὅταν ἠκούσαμεν ὅτι τὴν ἐφόνευσεν, ὅλοι οἱ Κρήτες τὸν ἐχειροκροτήσαμεν», εἶπεν ὁ Χατζημιχάλης. Ὁ δὲ Κριάρης μετὰ τὴν ἀφελή καὶ ὀμηρικὴ του γλώσσαν: «Μὰ τὸ Θεὸ, εἶπε, νάχω τέτοια ἀδερφή, καὶ νὰ με σφακελώσῃ, εἴκοσι φοραῖς θὰ τὴν σκοτώω.» Ὅταν δὲ ὁ τρίτος Κρῆς ἔλεγεν ὅτι ἴσα ἴσα διὰ τὴν τιμὴν του καὶ διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς του ἐπολεμοῦσε τόσον καιρὸν ὁ κατηγορούμενος, καὶ ὁ κ. πρόεδρος τῷ παρετήρησε: «πῶς λοιπὸν δὲν ἔπολεμοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα;» ἐκεῖνος ἀπήντησε: «τιμὴ καὶ πατριωτισμὸς συνδέονται αὐτὰ τὰ δύο!»

Ὁδῶμαως οὐδαμῶθεν, κατὰ τὴν κρίσιν μας, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο κακοῦργος· ἦτο Κρητικὸς λεβέντης μετὰ βαθύτατον τῆς τιμῆς τὸ συναίσθημα. Ἄλλ' ὁ κ. εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐνοχλὴν τοῦ κατηγορουμένου, δι᾽ ἰσχυρισθεὶς ὅτι τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς ὁ νόμος θεωρεῖ ὡς ἀφορμὴν δικαιολογοῦσαν τὴν ἀναίτιον σύγχυσιν τῶν φρενῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπῆρχε τιαυτὴ σύγχυσις, ἀλλὰ μόνον ὁ συνήθης βρασμὸς, ἕνεκα τοῦ φασκελώματος καὶ τῆς αὐθαδεῖας τῆς ἀδελφῆς· ἐθεώρησε δὲ ἐπινόημα τοῦ κατηγορουμένου ὅτι ὑπῆρχε τρίτος τις ἐντὸς, ὅτε εἰσῆλθε κλπ. Ἄνεφερε δὲ πολλάκις καὶ τὸ πρόσφατον παράδειγμα τοῦ Ἀσλάνη διὰ νὰ ὑποδείξῃ, ὅτι ἐκεῖ ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἀναίτιος σύγχυσις, ὅχι ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Τὸν κ. εἰσαγγελεῖα ἀντέκρουσε λίαν εὐγλώττως, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ὁ πρῶτος ἐκ τῆς ὑπερασπίσεως κ. Ποταμιάνος· ἰδίως τὸ προοίμιόν του ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρὸν,

πραγματευόμενον περὶ τῆς ἰσχύος παρ' ἡμῖν τοῦ ἀδελφικοῦ συναισθήματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ἔθνη τοῦ συζύγου ἢ ἀτιμία λύεται δι' ἐνὸς διαζυγίου· ἐνῶ τοῦ ἀδελφοῦ βεβηλοῦται αὐτὸ τὸ αἷμα, καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐριδα ὁ προστυχὸν θὰ τῷ προσάπτῃ τὸν μῶμον τῆς ἀδελφῆς του κλπ. Τὰς λοιπὰς λεπτομερείας εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ὁ χθεὲς ἐπὶ ἀναιρέσει δικαζόμενος κατεδικάσθη εἰς τεσσάρων ἐτῶν εἰρκτὴν, καταλογισθέντός τοῦ ἐγκλήματος ὡς θανατηφόρον τραῦμα.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἦτο ἀδύνατον ἡ χθεσινὴ πρώτη παράστασις ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις νὰ λάβῃ ἐπιτυχέστερον τέλος ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον τὴν κατεδίκασεν ὁ Δὸν Ἀντώνιος ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ εἶχε συγγενεῖάν τινα μετὰ τοῦ ἡμετέρου Καψάλη.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον περασμένον. Ὁ σφοδρὸς πρὸ μικροῦ ἄνεμος εἶχε καταπαύσει καὶ γαλήνη ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν φύσιν. Ὁ οὐρανὸς ἀστεροεὶς, ἀνέφελος ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν ἀδελφὴν διάδα μετὰ τῆς ἡρεμίας τῆς φύσεως. Νεκρὰ σιγὴ ἀπανταχοῦ ἐπικρατεῖ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας μόνη ἡ ἀπῶν ἀκούεται καὶ οἱ ἀστέρες ἀνταλλάσσουν φωτεινὰ βλέμματα. Ἡ Ἀκρόπολις μακρόθεν ἀπεικονίζεται εἰς ἀμορφον ὄγκον φαιῖν, αἱ δὲ στήλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀνυψοῦνται εἰς σύμπλεγμα κολοσσαῖον, ὡς τόσοι μελανοὶ γίγαντες ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

Αἴφνης ἀκούεται κρότος φοβερός καὶ τὰ θεάτρα τῶν Ὀλυμπίων ἀνατινάσσονται εἰς τὸν ἀέρα ἐνῶ ἅπαν τὸ φιλοθέαμον κοινὸν ἀφυπνισθὲν ἔτρομον τρέπεται εἰς φυγὴν καὶ διευθύνεται οἴκαδε!

Ἰδοὺ τί ἀκριβῶς συνέβη.

Ἡ Λουκία ἦν κατὰ τρία ἔτη μεγαλειτέρα τῆς Ζελιμαῆς. Μᾶλλον ὑψηλὴ, εἶχε τὸ ἀνάστημα εὐκαμπτον, εὐλύγιστον, κομψόν. Ἦν ἀγαθὴ, χαρίεσσα, λίαν εὐπροσήγορος καὶ ὠραιότατή. Ἄν καὶ εἶχε τὸ ἡδὺ καὶ περιπαθεὲς βλέμμα τῆς μιγάδος, ὑπῆρχεν ἐν ταῖς κινήσεσιν αὐτῆς ζωηρότης τις, ἀπρόοπτον τι, διεγείρον ἀπαράμιλλα θέλητρα. Ἦ ἴδεια καὶ ἀρμονικὴ φωνὴ τῆς ἦν περιπαθῆς ὡς τὸ βλέμμα της, ἢ εὐαισιθσία αὐτῆς ἦν μεγίστη. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐπὶ τῆς καρδιάς τοῦ Παύλου Σαμαράνδ ἐνεποίησεν αὕτη βαθειαν ἐντύπωσιν. Βεβαίως παρετήρησεν αὕτη τοῦτο, διότι ἠρυθρίασεν, ἐταπεινώσε τούς ὀφθαλμούς καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν προδῆλως τεταραγμένη.

Ὁ Παῦλος ἄγων τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀγαπήσει. Ἠγάπησε δὲ τὴν Λουκίαν μετ' ὅλης τῆς νεανικῆς θερμότητος, ὡς ὁ ἄπαξ κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ἀγαπήσας. Ἦ περιουσία, ἢ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπάνοδος, ἢ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποκατάστασις του, ἢ εἰς τὸ ὄνομά του ἀποδοθησομένη λάμψις, ἅτινα εἶχε μέχρι τούδε ὀνειροπολήσει, ὅλα ἦσαν χίμαιρα, μόνη δὲ ἡ Λουκία ἦν ἡ πραγματικότης.

Ἦ νεᾶνις ἐγίνωσκεν ὅτι ἠγαπᾶτο; Δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ εἶχε καταλάβει τὸ μυστικὸν τοῦ Παύλου. Καὶ ὁ κ. Δεβιλλιέρ ὁμοίως εἶχε παρατηρήσει τι, διότι οὐδόλως ἐφάνη ἐκπλαγεὶς, ὅτε ὁ νεανίας εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινά:

— Ἀγαπῶ τὴν Λουκίαν· εἰσθε κηδεμῶν αὐτῆς καὶ ζητῶ ἀφ' ὑμῶν τὴν χεῖρά της, ὀρικζόμενος ὅτι θὰ καταστήσω αὐτὴν εὐτυχῆ.

Ὁ ἔμπορος σφίγξας τὴν χεῖρα τοῦ Παύλου ἀπήντησε.

— Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔμαθον τὸν θάνατον τοῦ Οὐίλιαμς Γράνδας, σκεπτόμενος περὶ τῆς Λουκίας ἐσκεπτόμην σέ. Εἶπον δὲ κατ' ἑμαυτὸν, ἐάν ἠδύναντο ν' ἀγαπηθῶσι, θὰ συνεβιβάζοντο συναλλήλως. Ἦ αἰτήσεις σου, ἀγαπητέ μοι Παῦλε, μετὰ πλήρη χαρᾶς. Ὡμίλησας περὶ τοῦ ἐρωτός εἰς τὴν Λουκίαν;

— Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς σὰς, ἐξάδελφέ μου, ἐτήρησα σιωπὴν.

— Τότε ἀγνοεῖς ἐάν ἀγαπᾶσαι;

— Οἶμοι! μάλιστα.

— Λοιπὸν, φίλε μου, ἐγὼ ὀφείλω νὰ συμβουλευθῶ τὴν Λουκίαν, πρὶν σοὶ ὑποσχεθῶ. Ἀποσύρθητι, θὰ σέ προσκαλέσω μετ' ὀλίγον.

Τοῦ Παύλου ἀπομακρυνθέντος, ὁ γέρων προσεκάλεσε τὴν Λουκίαν.

— Ἀγαπητόν μοι τέκνον, τῇ εἶπεν, εἶμαι γέρων καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ θάνατος δύναται νὰ με πλήξῃ, ὡς ἐπλήξῃ τὸν πατέρα σου, ὅστις ἦτο πολὺ νεώτερος ἐμοῦ· ἐμπιστευόμενός σε εἰς ἐμὲ, τὸν καλλίτερον αὐτοῦ φίλον, ὁ Οὐίλλιαμ Γράνδας μοὶ ἐπέβαλε τὸ καθήκον τοῦ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχίαν, τὸ μέλλον σου. Δύναμαι δὲ νὰ πράξω

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελοδράματος ἐκ τῶν αἰώνιων ἐκείνων προκατακλισμικῶν, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε ἀπαραίτητα τὸ *Μοραστήριον*, ὁ *Πύργος*, αἱ *σημαίαι*, οἱ *ἄγριοι*, ἡ *καμπάναις*, αἱ δώδεκα τοῦ μεσονυκτίου—καὶ μάλιστα ἡ μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον—εἶχε τοσοῦτον κατακουράσει τὸν κόσμον, ὥστε σχεδὸν τὸν ἀπεκοίμιζε πλέον.

Ἡ μουσικὴ πρωτάκουστος, ἐντελῶς ἄγνωστος, κυμαινόμενη μεταξὺ βραθείας καὶ ἐλαφρᾶς, μεταξὺ ἀκαταλήπτου καὶ γνωστῆς ἤδη, ἐξ ἄλλων μελοδραμάτων, ἀπῆρσεν ἐν γένει καὶ μολονότι τινεῖς διίσχυρίζοντο ὅτι δὲν εἶνε *ἄσχημη*, οἱ πλειότεροι θὰ προέβαινον εἰς ἐχθροπραξίας κατὰ τῶν Γουερανῶν ἐὰν δὲν ἐθεβαίουτο ὅτι οἱ νομάδες αὐτοὶ ἦσαν ἐντελῶς παροδικοί καὶ δὲν ἐσκόπων ἐν στήσῳ τὴν σκηνὴν τῶν ἐν τῇ σκηνῇ τῶν Ὀλυμπίων.

Οἱ τραγουδισταὶ ἐν γένει μέτριοι. Ὁ βαρύτονος, περὶ τοῦ ὁποίου τόσος ἐγένετο περίσῳ λόγῳ ἢ δὲν ἐπανήλθε μετὰ τὴν φωνὴν τοῦ ἀκεραίου ἢ δὲν εἶνε ἀξίος τῆς φήμης του. Ἡ φωνὴ τοῦ λάρυγγος κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ στήθους ἐξέρχεται πάντοτε ὀμιχλώδης καὶ φαίνεται βεβιασμένη· ἀλλ' εἶνε ἱκανῶς γλυκεῖα καὶ δυνατὴ, μολονότι ὁσάκις ἐκτείνει αὐτὴν *στονάρει* ἀμυδρῶς.

Ἡ πρώτη ὑψίφωνος δὲν ἐνθουσιᾷ, ἀλλ' οὔτε ἀπαρῆσκει ἢ φωνὴ τῆς εἶνε ἐκ τῶν συνήθων ἀνευ ἀξιώσεως, ἐπομένως οὐδὲ ἀναλύσεως ἰδιαιτέρας χρήσει.

Ὁ μπάσος μέτριος. Ἐχει μεγάλῃν καὶ βροντώδη φωνὴν, ἀλλ' εἶνε τραχεῖα καὶ στερεῖται γλυκύτητος καὶ τέχνης.

Ἄξιος ἰδιαιτέρας μνείας εἶνε ὁ τενόρος τοῦ θιάσου κύριος Δε-Σάντης. Βεβαίως τὸ χθεσινὸν μελοδράμα δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λυθία λίθος τῆς φωνῆς του, διότι οὐδὲ ἱκανὰ μέρη ψάλλει κατ' αὐτὸ, οὐδὲ τὰ ἀδόμητα ἀρκούσιν ὅπως ἀναδειχθῆ ἡ φωνὴ του. Ἐπιπέτομεν ὅτι εἰς ἄλλα τεμάχια θὰ πρωταγωνιστήσῃ καὶ βεβαίως θὰ προσελκύσῃ τὰς πλειότερας συμπαθείας ἐκ τῶν θαμῶνων τοῦ θεάτρου. Ἡ φωνὴ

τοῦ εἶνε καθαρὰ τενόρου φωνή, δηλαδὴ δὲν βαρυτονάρει ὡς λέγουν, διότι αἱ μὲν χαμηλαὶ αὐτοῦ *τόται* δὲν ἤχουσι βαθεῖας, ἀλλ' εἰσι λεπταὶ καὶ ἀσθενεῖς, αἱ δὲ ὑψηλαὶ ἐξέρχονται μετ' εὐκολίας καὶ δυνάμεως ἴσως. Εἶνε δὲ ἡ φωνὴ τοῦ εὐστροφος, γλυκεῖα καὶ χρωματισμένη.

Τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ θιάσου ἀνάλογα τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν πρὸς τὰ πρωταγωνιστοῦντα.

Ὁ χορὸς φαίνεται ἐξωκειωμένος, ἀλλ' αἱ ἀπαρτίζουσαι αὐτὸν φωναὶ εἶνε ἐκ τῶν κοινοτέρων.

Ἡ ὀρχήστρα καλὴ.

Ἐξηγεῖται ἤδη πῶς μεθ' ὅλα αὐτὰ καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ μεσονυκτίου ὁ Δὸν Ἀντώνιος ἐθήκε τὸν δαυλὸν εἰς τὴν πυριταποθήκην καὶ ἀνετίναξεν εἰς τὸν ἀνέρα τὸ θέατρον, τὸν *Περὸν*, τὸν *Κάτσικορ*, τὸν *Αλβάρορ* καὶ τοὺς *Αἰμοραὶ*—ὅλοι αὐτοὶ εἶνε μάρτυρες—καί. . . ἀφύπνισε τὸν ἄλλον κόσμον ὅστις τραπεῖς εἰς φυγὴν ἐσώθη εἰς τὰ σπήτιά του.

Μάγκα;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ἀνέγνωμεν ἐν διαφόροις ἡμερησίαις διάψευσιν τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργοῦ, δι' ἧς ἀποδοκιμάζεται ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἐσχάτως κυκλοφορήσαν παράρτημα τῆς «Ἐλευθερίας», καθαπτόμενον τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως πολλῶν προσώπων ἐν αἷς καὶ τὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Οἱ γνωρίζοντες τὸν σεμνότετον καὶ ἱπποτικὸν χαρακτήρα τοῦ κ. Ρούφου ἠπόρησαν πῶς οὗτος ἀπεδοκίμασε λιβέλλους. Καὶ οἱ μὲν γνωρίζοντες τὸ γνωμικὸν «qui s'excuse s'accuse» «ὁ ἀπροκλήτως ἀπολογούμενος ἑαυτὸν καταγγέλλει» ἐγέλασαν· ὁ δὲ συντάκτης τῆς «Ἐλευθερίας» Κύριος Κοκοράβας δικαίως ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ ἀπιστίᾳ τοῦ

τοῦτο ὑπανδρεύων σε, δηλαδὴ ἐμπιστευόμενος εἰς ἐντιμὸν ἄνδρα τὴν φροντίδα, τοῦ νὰ σε καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ἡ νεάνις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικιάσιν τινα καὶ ἔτρεμε καθ' ὅλον τὸ σῶμά της.

— Σήμερον μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δεβιλλιέρ, εἰς τῶν ἐταίρων ἐζήτησε τὴν χειρὰ σου.

— Ποῖος κύριε; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ὁ νεώτερος, ἐκεῖνος, ὅστις συμμερίζεται μετὰ σοῦ ὄλῳ τὴν στοργὴν μου.

— Ὁ Παῦλος!

— Ναι, ὁ Παῦλος Σαμαράνδ.

— Εἴθε ὁ πατήρ μου, κατέστητε πατήρ μου, ὀφείλω νὰ σᾶς ὑπακούσω, ὡς κόρη εὐπειθής.

— Οὐδόλως, Λουκία, οὐδόλως, τέκνον μου, εἶσαι ὄλως ἐλευθέρα· πρὸ παντὸς ὀφείλεις νὰ ἐρωτήσῃς τὴν καρδίαν σου· ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ· τὸν νεαρὸν μου ἐξάδελφον, ἐὰν τίποτε δὲν σ' ἐλκύει πρὸς αὐτὸν, δὲν πρέπει νὰ τὸν νυμφευθῆς· θὰ περιμένωμεν νὰ παρυσιασθῇ ἄλλος σύζυγος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἠκτινοβόλησαν καὶ ἐμειδίασεν ἐπιτερπῶς. Πλησιάζασα δὲ τὸν κ. Δεβιλλιέρ τῷ εἶπεν διὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

— Ἀγαπῶ τὸν Παῦλον.

Ὁ γέρον ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν ἠσπάσθη τὸ μέτωπόν της. Ὁ νεανίας ἀνεκλήθη.

Ὁ Παῦλος ἐμάντευσε τὴν εὐτυχίαν του ἐν τῇ διαυγαίᾳ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λουκίας.

— Εἴθε τὰ παιδιά τὰ προσφιλῆ τῆς καρδίας μου, εἶπεν ὁ γέρον συνενῶν τὰς χειράς των· ἀγαπᾶστε, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους πάντοτε! . . Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε μία τῶν ὠραιοτέρων τοῦ βίου, διότι ἀποκαθιστῶ δύο εὐτυχεῖς.

Μετὰ τέσσαρα μῆνας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ καὶ τῆς Λουκίας Γλάνδας. Ὁ Παῦλος εἶχε γράψει πολλὰς ἐπιστολάς εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ. Ὁ Λέων τῷ ἀπήντησε πολὺ περιπαθῶς, ὡς πάντοτε, καὶ μετὰ μακιαβελικῆς ἱκανότητος, ἧτις θὰ ὑπερέβαινε καὶ αὐτὸν τὸν περιφανῆ Μακιαθέλην. Ὁ νεανίας ἐγνώρισεν ὅτι ὁ Παῦλος θὰ ἐπανήρχετο ἐν Γαλλίᾳ μετὰ μεγάλης περιουσίας· γνωρίζων δὲ τὸν χαρακτήρα, τὴν εὐπιστον φύσιν καὶ τὴν ἐξαιρετὸν καρδίαν τοῦ μαρκησίου, ἐλάμβανε τὰ μέτρα του, ἵνα καταχρασθῇ τὴν γενναϊότητά του.

Ὁ Παῦλος πεποθῶς εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην τοῦ ὑποκριτοῦ, συνεχινεῖτο ἀναγινώσκων τὰς ἐπιστολάς του, ἀποπνεύσας τὴν ψευδῆ τρυφερότητα τοῦ ἀπαταλῶνος.

Πρωῖαν τινὰ οἱ κκ. Δεβιλλιέρ καὶ Παῦλος ἔσχον μακρὰν συνέντευξιν.

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, εἶπεν ὁ γέρον, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐζήτησα παρὰ τῆς βαρόνης Δεσιμαίζ νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ τὸν πρωτότοκον υἱόν της, τῇ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐ-

υποπργού, ἐδημοσίευσεν ἐν μετχγενεστέρῳ κυρίῳ ἄρθρῳ τῆς ἐφημερίδος του, τὰ ἐξῆς:

«Ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργὸς διὰ τῆς «Σταῆς» ἀποδοκιμάζει **ἑαυτὸν** καὶ οὐχὶ τὰς ἐφημερίδας ἐκεῖνας, αἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ γινώσκωσι τὰ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τεκταινόμενα, ἀλλ' ἔμαθον ταῦτα ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑπουργείου.

Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡμεῖς πρῶτοι ἐγράψαμεν περὶ τῆς σκανδαλώδους ταύτης ὑποθέσεως εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀναποδραστικὴν ἀνάγκην κτλ.

Περὶ τῆς σκανδαλώδους ταύτης ὑποθέσεως θ' ἀνοιξόμεν αὐριον βίβλους καὶ δι' αὐτῶν γνωσθήσονται **πάντα**, καὶ τότε θὰ ἴδωμεν ἂν ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργὸς θὰ δυνηθῆ νὰ μᾶς ἀποδοκιμάσῃ».

R.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσιοι, 8 Ἰουνίου. Εἰδήσεις ἐκ πηγῆς ἀλβανικῆς ἀγγέλουσιν, ὅτι μεγάλαί μάχαι συνεκροτήθησαν τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν μεταξύ τοῦ Ἀσσήν πασᾶ ἀρχηγοῦ τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων, καὶ τῶν Ἀλβανῶν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι δικτείνονται ὅτι 1300 τακτικοὶ ἐφονεύθησαν ἐν ταῖς μάχαῖς ταύταις.

Μόσχα, 8 Ἰουνίου. Ὁ Τσάρος ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν ἀποχαιρετισμοῦ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐκτάκτων πρεσβειῶν, αἵτινες παρίσταντο εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς στέψεως. Αἱ ἐορταὶ θέλουσι περατωθῆ αὐριον μετὰ τὴν μεγάλην τοῦ στρατοῦ ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τοῦ Τσάρου, εἰς ἣν θέλει πορευθῆ καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐκτάκτων πρεσβειῶν. Ὁ Τσάρος καὶ ἡ ἀκολουθία του θ' ἀναχωρήσωσιν εἰς Πετροῦπολιν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν.

πανήρχετο παρ' αὐτῆ πλοῦσιος καὶ εὐτυχίς. Σήμερον ἡ περιουσία σου εἶνε ἐσχηματισμένη καὶ εὖρες τὴν εὐτυχίαν νυμφευόμενος τὴν Λουκίαν. Ἡ στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας ἐπέστη σοὶ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν. Μέλλεις νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἡ ἀξιόλογος μήτηρ σου σὲ ἀναμένει ἀπὸ ἐτῶν. Μετὰ ἐν ἔτος, ἐὰν ζῶ ἀκόμη, θὰ ἔλθω πιθανῶς εἰς συνάντησίν σου, θὰ εὐχαρισθῶ διερχόμενος τὰς τελευταίας μου ἡμέρας μεταξύ σοῦ καὶ τῆς Λουκίας, τῶν δύο τέκνων μου. Θὰ ἴδωμεν. Πρὸ πάντων πρέπει νὰ προβῶμεν εἰς ἐκκαθάρισίν τινα, τοῦτο δὲ θ' ἀπαιτήσῃ καιρὸν.

Τὰ πάντα παρεσκευάσα διὰ τὴν ἀναχώρησίν σου· γινώσκων πόσον ὀλίγον ἀγαπᾶς τὰς περὶ συμφερόντων συζητήσεις, σὲ ἀπήλλαξα ἀπὸ τὴν φροντίδα ταύτην, τακτοποιήσας ἐγὼ αὐτὸς τοὺς μετὰ τῶν συνεταίρων λογαριασμούς σου. Ἐν τῷ χαρτοφυλακείῳ τούτῳ, ὅπερ σοὶ ἐγχειρίζω, ὑπάρχουσι τέσσαρα ἑκατομμύρια εἰς συναλλάγματα τὰ ἡμίση ἐπὶ Παρίσιον, καὶ τὰ ἡμίση ἐπὶ τοῦ οἴκου Βᾶν Ὅσσην ἐν Ἀμστελῳδαμῶ.

- Τέσσαρα ἑκατομμύρια! ἐπεφώνησεν ὁ νεανίας.
- Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ γέρον μειδιῶν.
- Ἀλλὰ τὸ μεριδίόν μου εἰς τὰ κέρδη δὲν δύναται νὰ ἀναλογῆ πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον.
- Ἀπὸ τῆς εἰσόδου σου εἰς τὴν ἐταιρίαν· ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἐγκατέλιπες τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ με ἀκολουθήσῃς, σὲ ἐθεώρησα ὡς συνεταίρόν μου.

Ἀμστελῳδαμον, αὐθημερόν. Ἡ Τράπεζα τῆς Ὀλανδίας ἠλάττωσε τὸν τόκον τῆς προεξοφλήσεως εἰς 3 1/2 0/0.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Αἴγιον, Ναύπακτον καὶ Πάτρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβερίον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, (Αἰδηλὸν κατὰ τὸ θέρος), Στυλῖδα, Ἰφροῦς Μιζέλην, Ἀλυμῶρον καὶ Βόλον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργὸν καὶ Θήραν.

ΤΡΙΤΗ 6 1/2 π. μ. Αἴγιον, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος Ναυπλίου.

ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ἰστέρνα Τήνου, Κόρθιον καὶ πόλιν Ἀνδρου, καὶ κατὰ δεκατετραήμερον διὰ Γαύριον Ἀνδρου, Κάρυστον, Κύμην καὶ Σκύρον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀπὸ πλοῦνον κατ'εὐθείαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρεντήσιον ἔτερον δὲ δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Αἴγιον, Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυλίνην, Ζάκυνθον, Κατάκολον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Βόλον, Σιάθον καὶ Σκόπελον.

ΠΕΜΠΤΗ 7 π. μ. Ἰθράν, Σπέτσας, Ναύπλιον. 7 μ. μ. Σύρον, Σέριφον, Σίφον, Μήλον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου κατ'εὐθείαν διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξούς, Κέρκυραν ἐκ Πατρῶν ἔτερον ἀπὸ πλοῦνον τὴν προῖταν ἐκαστοῦ Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἀστακὸν, Μύτικα, Ζαβέροα, Ἀλέξανδρον, Ἰθάκην, Πρέβεζαν, Σαλαῶναν, Βόνιτσαν, Μενίδιον καὶ Κερφασσαῖν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι' Αἴγιον, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσι, Μονεμβασίαν, Κύθηρα, Γύθειον, Λιμένιν, Καλάμας.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 1/2 π. μ. Διὰ Κέα, Κύβον, Σύρον, Τήνον Μύκονον καὶ Κρήτην.

— Εἶπατε μᾶλλον, γενναῖε ἐξάδελφέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Παῦλος λίαν συγκεκινημένος, ὅτι τοῦτο εἶναι δῶρον ὑμῶν πρὸς ἐμέ.

— Ἀδιάρφρον! Ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, φίλε μου, ἀνήκει εἰς σέ, εἰς σέ. Ἄλλως δὲν εἶσαι ὁ κληρονόμος μου; Σήμερον διανέλομεν, διότι ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχω ἀκόμη τέσσαρα ἑκατομμύρια καθ' ἣν ἡμέραν θ' ἀφήσω τὸν οἶκον εἰς τοὺς ἐταίρους μου. Θὰ δώσω ὡσαύτως τοὺς λογαριασμούς μου εἰς τὴν Λουκίαν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας, θὰ τῆ ἐγχειρίσω τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός της, πεντακοσίας ὡς ἔγγιστα χιλιάδας φράγκων.

Ὁ Παῦλος ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ γέροντος καὶ ἐνηγκαλίσθησαν περιπαθεστάτα.

Αὐθημερόν πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ οἱ ἐν τῇ ἐμπορικῇ συνοικίᾳ τῆς πόλεως ἔμαθον ὅτι ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία ἐμελλον μετ' ὀλίγον ν' ἀναχωρήσωσι. Μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ οἴκου Φιλίππου Δεβιλλιέρ καὶ Σα εὐρίσκειτό τις, ὃν ὁ Παῦλος λίαν ἠγάπα. Ἦτο εἰς Γάλλος, ὀνομαζόμενος Κάρολος Σεβρὺ, ὅστις διέτρεφε πολλὴν ἀγάπην καὶ ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὸν μαρκήσιον.

Ὅτε ἔμαθεν, ὡς οἱ ἄλλοι, ὅτι ὁ Παῦλος ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Βαταυῖας ἐλθὼν παρ' αὐτῷ εἶπεν:

— Ἐνεκα ὑμῶν, κύριε Παῦλε, ἔχω ἐνταῦθα λαμπρὰν θέσιν, ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ παραιτηθῶ.

— Εὐρετε ἄλλην λοιπὸν καλλιτέραν;